21 Μαΐου 2026

Ηχηρό μήνυμα κατά της βίας από την Εκκλησία της Κρήτης

/ Γενικά Θέματα / Ειδήσεις και Ανακοινώσεις



Ηχηρό μήνυμα κατά την βίας η οποία, δυστυχώς, δοκιμάζει έντονα πολλές φορές την Κρήτη, στέλνει με Εγκύκλιό της η Ιερά Επαρχιακή Σύνοδος. Η Εκκλησία της Κρήτης τονίζει ότι δεν είναι μόνο ένα κοινωνικό θέμα, ούτε μόνο ένα σύγχρονο πρόβλημα, αλλά διαχρονικό φαινόμενο, που συνεχώς αποκτά νέες μορφές.

Ιδιαίτερα ανησυχητικό επισημαίνει είναι το φαινόμενο της βίας μεταξύ νέων ανθρώπων. *“Πίσω από τον θυμό και την επιθετικότητα πολλές φορές κρύβεται μία βαθιά ανάγκη: να δούμε τους νέους μας, να τους ακούσουμε, να τους καταλάβουμε”*, σημειώνεται.

Η Εκκλησία της Κρήτης υπενθυμίζει ότι η απάντηση στη βία δεν είναι περισσότερη βία, αλλά η μεταστροφή του νου και η αλλαγή της καρδιάς. “Ἂς θυμηθοῦμε ὅτι ὁ

ἄνθρωπος δέν εἶναι πλασμένος γιά νά βιαιοπραγεῖ, ἀλλά γιά νά ἀγαπᾶ, «ὄχι γιά νά μισῶ, ἀλλά γιά νά ἀγαπῶ γεννήθηκα». Καί ὅπου ὑπάρχει ἀληθινή ἀγάπη, ἡ βία χάνει τή δύναμή της", υπογραμμίζει.

Αναλυτικά η Συνοδική Εγκύκλιος κατά της βίας:

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, Χριστός Ἀνέστη!

Ἡ Ἱερά Ἐπαρχιακή Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης, βλέποντας μέ ἀνησυχία τά ὁλοένα αὐξανόμενα περιστατικά βίας στήν κοινωνία μας, αἰσθάνεται τήν ἀνάγκη νά ἀπευθύνει λόγο ἀγάπης καί εὐθύνης πρός τόν λαό τοῦ Θεοῦ. Ἡ βία, σέ κάθε της μορφή, πληγώνει τόν ἄνθρωπο καί διαλύει τίς σχέσεις. Δέν εἶναι μόνο ἕνα κοινωνικό θέμα, οὔτε μόνο ἕνα σύγχρονο πρόβλημα, ἀλλά διαχρονικό φαινόμενο, πού συνεχῶς ἀποκτᾶ νέες μορφές. Εἶναι πληγή τῆς καρδιᾶς, πού γεννιέται ἀπό τόν φόβο, τήν ἀπομόνωση καί τήν ἀπουσία ἀγάπης.

Τά πάθη γενικά, καί εἰδικότερα ὁ ἀτομοκεντρισμός, ἡ φιλαυτία καί ἡ πλεονεξία, ὁδηγοῦν στήν ἄσκηση βίας καί διαταράσσουν τίς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων τόσο μεταξύ τους, ὅσο καί μέ τόν Θεό. Ἡ αὐταρχική προσπάθεια γιά τήν ἀτομική κυριαρχία ἐκδηλώνεται μέ νοσηρά φαινόμενα βίας καί ἀποδεικνύεται καταστροφική γιά ὁλόκληρη τήν κοινωνία σήμερα.

Ἰδιαίτερα εἶναι ἀνησυχητικό τό φαινόμενο τῆς βίας μεταξύ τῶν νέων ἀνθρώπων. Πίσω ἀπό τόν θυμό καί τήν ἐπιθετικότητα πολλές φορές κρύβεται μία βαθιά ἀνάγκη: νά δοῦμε τούς νέους μας, νά τούς ἀκούσουμε, νά τούς καταλάβουμε. Σέ μία κοινωνία πού συχνά δέν βρίσκει χρόνο νά σταθεῖ στόν ἄνθρωπο, ὁ νέος προσπαθεῖ νά γίνει ὁρατός ἀκόμη καί μέσα ἀπό τήν σύγκρουση. Ἡ Ἐκκλησία δέν δικαιολογεῖ τή βία. «Αὐτό πού γίνεται μέ τή βία οὔτε καλό εἶναι οὔτε καί ἀρετή»[1]. Μᾶς καλεῖ νά ἀντιμετωπίσουμε τόν πόνο πού ἀκολουθεῖ τίς ἐκδηλώσεις βίας, νά σταθοῦμε μέ ἀλήθεια καί ἀγάπη δίπλα σέ κάθε ἄνθρωπο, παρά τά σφάλματα καί τίς ἀστοχίες του, καί προσπαθεῖ νά θεραπεύσει τά πάθη μέσα ἀπό τά Ἱερά Μυστήρια, τήν πρός τόν πλησίον ἀγάπη καί τήν Ὀρθόδοξη Πατερική καί Ἀσκητική Παράδοση.

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες κατεδίκασαν καί ἀπέρριψαν, μέ λόγους καί ἔργα, κάθε μορφή βίας καί ὑπέδειξαν τρόπους ἀποτελεσματικῆς ἀντιμετώπισής της, ὅπως εἶναι ἡ κάθαρση τῆς ψυχῆς καί ὁ φωτισμός τοῦ νοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, μέ τήν ἀδιάλειπτη προσευχή καί τόν ἀγῶνα ἐναντίον τῶν παθῶν, μέ τήν ἄσκηση, τήν ἐγκράτεια καί τήν μετάνοια. Σύμφωνα μέ τόν ἱερό Χρυσόστομο, τά ἁμαρτήματα δέν γίνονται ἀπό ἀνάγκη ἤ βία, ἀλλά ἀπό ἐλεύθερη ἐπιλογή τοῦ ἀνθρώπου, ἀπό ραθυμία καί ὀλιγωρία[2].

Ἡ ἀπάντηση στή βία δέν εἶναι περισσότερη βία, ἀλλά ἡ μεταστροφή τοῦ νοῦ καί ἡ ἀλλαγή τῆς καρδιᾶς. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ μᾶς καλεῖ ξεκάθαρα: «Νά μή νικᾶσαι ἀπό τό κακό, ἀλλά νά νικᾶς τό κακό μέ τό ἀγαθό»[3]. Καί ὁ ἴδιος ὁ Χριστός μᾶς δείχνει τόν δρόμο τῆς εἰρήνης λέγοντας: «Μακάριοι ὅσοι φέρνουν τήν εἰρήνη στούς ἀνθρώπους, γιατί αὐτοί θά ὀνομαστοῦν παιδιά τοῦ Θεοῦ»[4]. Γι᾽ αὐτό καλοῦμε τίς οἰκογένειες νά ξαναβροῦν τόν χρόνο τῆς ἐπικοινωνίας μεταξύ τῶν μελῶν τους, τούς γονεῖς νά ἀκούσουν οὐσιαστικά τά παιδιά τους καί νά συνεργαστοῦν ἐποικοδομητικά μέ τούς ἐκπαιδευτικούς, τούς νέους, νά μιλήσουν χωρίς φόβο γιά ὅ,τι τούς βασανίζει, καί ὅλους νά καλλιεργήσουμε πνεῦμα σεβασμοῦ, διαλόγου καί εἰρήνης. Ἡ Ἐκκλησία βρίσκεται δίπλα σέ κάθε ἄνθρωπο πού ἀγωνίζεται, ὥστε κανείς νά μήν αἰσθάνεται μόνος.

Στό Εὐαγγέλιο προτείνεται σέ ὅλους ὁ νόμος τῆς τελείας ἀγάπης, πού ἀφορᾶ καί στούς ἐχθρούς[5] μας καί ἐξαφανίζει παντελῶς κάθε βίαιη συμπεριφορά. Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός ἀποθαρρύνει τόν Πέτρο νά χρησιμοποιήσει βία[6] καί ὑπομένει ἐλεύθερα τόν ζωοποιό Σταυρό, καταγγέλοντας διαχρονικά κάθε μορφή βίας καί ἀδικίας. Ἡ κενωτική καί θυσιαστική ἀγάπη[7], ἀποτελεῖ τήν ἀσφαλῆ ὁδό γιά νά ἀποκτήσομε τήν ἄνωθεν εἰρήνη.

Ἄς θυμηθοῦμε ὅτι ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι πλασμένος γιά νά βιαιοπραγεῖ, ἀλλά γιά νά ἀγαπᾶ, «ὄχι γιά νά μισῶ, ἀλλά γιά νά ἀγαπῶ γεννήθηκα»[8]. Καί ὅπου ὑπάρχει ἀληθινή ἀγάπη, ἡ βία χάνει τή δύναμή της.

Εὐχόμαστε, τέλος, ἡ κοσμοχαρμόσυνη περίοδος τοῦ Πεντηκοσταρίου νά ἀποτελέσει ἀφετηρία γιά οὐσιαστική ἀλλαγή τῆς σκέψης καί τῆς ζωῆς ὅλων μας, ὥστε νά περιορίσομε τά φαινόμενα τῆς παραβατικότητας στίς κοινωνίες μας, γιά νά «εὐφρανθοῦμε θεϊκά»[9] καί νά συνεορτάσομε «τήν ἀρχή μίας ἄλλης ζωῆς, αἰώνιας»[10].

Μέ πατρικές εὐχές καί ἐν Κυρίῳ Ἀναστάντι ἀγάπη

† Ὁ Κρήτης Εὐγένιος, Πρόεδρος

† Ὁ Γορτύνης καί Ἀρκαδίας Μακάριος

† Ὁ Ρεθύμνης καί Αὐλοποτάμου Πρόδρομος

† Ὁ Κυδωνίας καί Ἀποκορώνου Τίτος

† Ὁ Λάμπης, Συβρίτου καί Σφακίων Ἰωακείμ

† Ὁ Ἱεραπύτνης καί Σητείας Κύριλλος

† Ὁ Πέτρας καί Χερρονήσου Γεράσιμος

† Ὁ Κισάμου καί Σελίνου Ἀμφιλόχιος

† Ὁ Ἀρκαλοχωρίου, Καστελλίου καί Βιάννου Ἀνδρέας

[1] «Τὸ γὰρ βία γινόμενον οὐ καλὸν οὐδὲ ἀρετή», Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, Κατὰ Μανιχαίων Διάλογος, P.G. 94, 765.
[2] Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Ὑπόμνημα εἰς τὴν πρὸς Ἐφεσίους Ἐπιστολὴν 2, P.G. 62, 20.
[3] «μὴ νικῶ ὑπὸ τοῦ κακοῦ, ἀλλὰ νίκα ἐν τῷ ἀγαθῷ τὸ κακόν», Ρωμ. 12,21.
[4] «μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί, ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται», Ματθ. 5,9.
[5] «ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθρούς ὑμῶν, εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς, καλῶς ποιεῖτε τοῖς μισοῦσιν ὑμᾶς καὶ προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐπηρεαζόντων ὑμᾶς καὶ διωκόντων ὑμᾶς», Ματθ. 5, 43-44.
[6] «εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς τῷ Πέτρῳ· βάλε τὴν μάχαιραν εἰς τὴν θήκην», Ἰωάν. 18,11.
[7] «οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς», Α’ Κορ. 13,5.
[8] «οὗτοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν», Σοφοκλέους, Ἀντιγόνη, στίχ. 523.
[9] «εὐφρανθῶμεν ἐνθέως», ἐκ τῆς δ’ Ὠδῆς τοῦ Κανόνος τοῦ Πάσχα.
[10] «ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου ἀπαρχήν», ἐκ τῆς ζ’ Ὠδῆς τοῦ Κανόνος τοῦ Πάσχα.